

UN MODEL INSEGUR*

D'entre l'allau de declaracions, anàlisis extensos i acurades interpretacions arran dels fets gravíssims que recentment s'han produït en matèria de seguretat ciutadana, hom ha trobat a faltar un aspecte no gens aliè a la qüestió: el finançament dels municipis i la seva indissoluble connexió, avui per avui, amb determinats models de *creixement* urbanístic.

De ben segur que, en el *rànk*ing de responsabilitats en la qüestió d'inseguretat, el segon lloc l'ocuparia el desencert del replegament d'unes forces i cossos de vigilància abans no n'arribin unes altres de previstes, deixant una vacant d'anys de seguretat al territori (el primer responsable, és clar, és el salvatge que roba i agredeix). Ara bé, si aquesta problemàtica és imputable a l'administració de l'Estat i, fins i tot per alguns, de la Generalitat, no aportar una solució una vegada tenim el problema és una responsabilitat molt més amplia. En aquest sentit, els municipis petits es troben en una situació sobrevinguda (imputable a d'altri, d'acord), i que aconsellaria, com a resposta immediata, tornar a recuperar o crear els cossos de policia local, terme mig entre la Guardia Nacional i el Somatent. Però, vet-ho aquí que sorgeixen les dificultats pressupostàries i de finançament.

És força simptomàtic que, entre els alcaldes reunits en consell d'urgència per tractar el tema, alguns ho siguin de municipis en franca expansió urbanística. La paradoxa està en que, per una banda, molts creixen (i es financen) a través de models urbanístics extensos, és a dir, augmentant el flanc i la dificultat a l'hora de protegir aquestes noves actuacions. Per altra banda, els ingressos no són bastants com per dotar aquestes zones que els generen, de determinats serveis bàsics o urgents (com pot ser la seguretat). Així, tenim polígons o zones residencials, que ajuden al finançament dels ajuntaments, absolutament desprotegits i contínuament assaltats. Si a aquest panorama hi sumem despeses de marcada pretensió electoralista (inauguracions monumentals, pisolabis, programes de colorins, festes a tot drap o instal.lacions impensables i infrautilitzades), es posen en entredit determinats models de creixement que es proclamen veritables pous sense fons d'abundàncies i tota mena de riquesa pels petits municipis -com si, fins aleshores, haguéssim estat ancorats en la misèria-.

A la trampa del creixement descontrolat, -creixement de despeses de manteniment i serveis-, pel que es veu ara caldrà sumar-hi el creixement de la inseguretat. Enhorabona. Si serveix la meua humil opinió als Srs. alcaldes, regidors i demés càrrecs *rurals*, estic disposat a resistir estoicament sense un camp de futbol de gespa professional o d'una biblioteca subaquàtica. Fins i tot a passar-me sense inauguracions i canapés. Tot sigui per una mica de tranquil.la seguretat. Com quan érem un poble petit i *miserable*.

Salvador Mestre Gispert

---

* Publicat al **Diari de Tarragona**, 31/05/2006